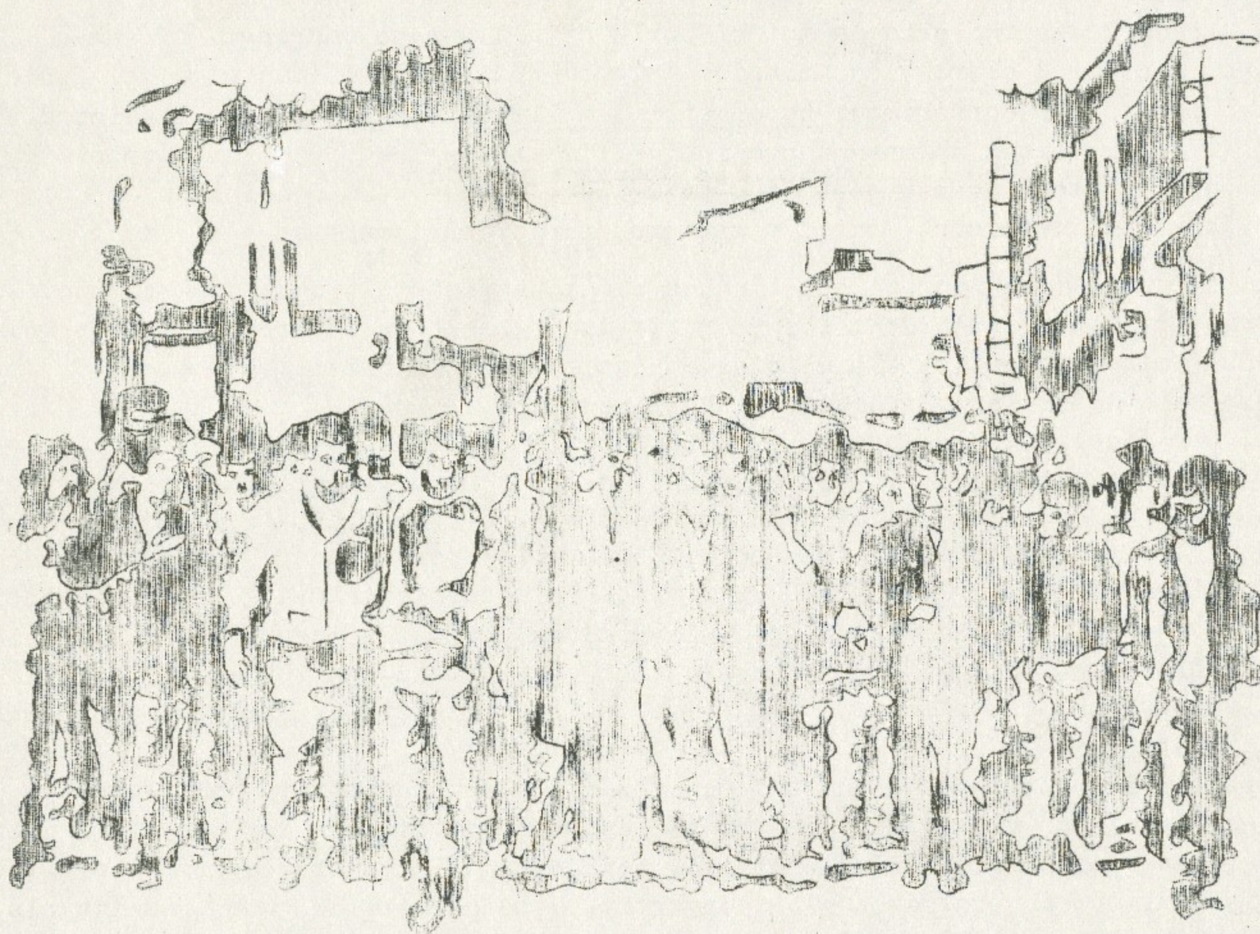
Desembre 70

MARXA

Publicació del
Moviment Socialista
de Catalunya

Decembre 1970

A la matinada del dimarts 8 de novembre ha mort, a Eibar, Roberto Pérez Jáuregui, de 21 anys. Havia participat a les manifestacions de solidaritat amb els processats de Burgos i un tret de la guàrdia civil a acabat en la seva vida. El règim de la "pau" i de l´"ordre" ha mostrat el seu veritable rostre, el rostre de la repressió sanguinària i inutil contra el moviment popular. Repressió inutil, en efecte, perquè no servirá per deturar el moviment de las masses, perquè no ferà cedir la voluntat popular, de la qual són símbol exemplar els prosessats bascs en el consell de guerra, que amb la seva actitud heroica reivindiquen en tot moment la causa popular i nacional que representen.

Izco i els seus companys han fet, amb risc de les seves vidas, que el consell de guerra es convertís en una implacable acusació contra el règim d´opressió i explotació encara imperant. Hem de respondre al seu exemple i a la seva crida! La nostra solidaritat amb els companys d´Euzkadi ha de creixer encara més i concretar-se en una ampliació de les lluites populars en curs aquí i avui!

LES PRESES DE POSICIO DAVANT DEL CONSELL DE GUERRA CONTRA IZKO I ELS SEUS COMPANYS

Totes les organitzacions, tots els sectors del moviment popular han pres posició, en els seus escrits i al carrer, davant del consell de guerra de Burgos i l´intent de condemnar a mort als nostres sis companys d´Euzkadi. Hem pogut llegir aquests dies declaracions, preses de posició, fulls informatius i octavetes de totes les organitzacions politiques catalanes, del moviment sindical, etc. A mitjans de novembre, la Comissió Coordinadora de Forces Politiques de Catalunya va fer pública una declaració, ón es llegia:

"...La CCFPC fa una crida a tot el poble català perquè emprengui un ventall d´accions, i en recolzi d´altres, encaminades a impedir el sinistre muntatge del judici de Burgos. L´impuls que darrerament ha adquirit la lluita popular contra la dictadura, tant a nivell del moviment de masses com a nivell de totes les forces de l´oposició, minven les possibilitats de repressió del franquisme i crea unes condicions en que una acció amb l´amplitud necessària ha de tenir prou força per oposar-se a l´intent de crim".

Un fet a remarcar en les accions d´aquests dies ha estat la constant presència del moviment cristià, i particularment les "comunitats de base" en la protesta contra el Consell. En una "Nota informativa als membres de les comunitats cristianes" que es va repartir profusament a totes les parròquies de Barcelona, es llegeix:

"...Per fidelitat als nostres principis cristiansi al sentit de solidaritat humana, creiem que hem de demanar: a)que informeu sempre que us sigui possible els vostres companys i amics, i especialment els vostres companys de comunitat, dels greus fets; b) que reaccioneu, al costat dels altres sectors del poble, per demanar justícia i concretament: que sigui sospès el Consell de Guerra,...que siguin suprimides les jurisdiccions especials, i una amnistia general; c) que des d´aquest moment prengueu totes les iniciatives perquè els cristians estiguem presents, com a cristians, en acte de solidaritat, amb tots els altres homes del nostre poble, perquè puguin esdevenir realitat les anteriors peticions".

El caràcter i les repercussions del Consell de Guerra han estat analitzats des de molt diferents punts de vista. Però un aspecte apareix en tots els escrits, i és que el Consell, saltant al primer pla d´actualitat, concentrant l´atenció popular i originant un amplíssim moviment de protestes s´ha convertit, d´un consell de guerra contra els patriotes bascs, en un veritable judici públic contra el propi règim i les seves pràctiques repressives i brutals. Es el que, en la nostra propaganda, hem resumit amb les frases:

"El franquisme volia organitzar una "Causa General contra ETA"
La classe obrera i el moviment popular hem organitzat una
"Causa General contra el franquisme!!".

D´entre les anàlisis politiques que hem pogut llegir aquests dies sobre el significat del Consell de Burgos, ens ha interessat particularment el publicat a "Estrella Roja" amb el títol "La justícia de classe i el moviment popular". En ell s´hi llegeix:

"...La lluita en defensa de la vida dels sis militants bascs és una lluita política. Ho és, perquè s´insereix en la lluita general de les masses populars contra un Estat i un bloc dominant que recolzen essencialment en la repressió. I hó és, també, perquè la solidaritat amb els militants amenaçats és solidaritat amb la causa antifeixista de tot el poble. I pel moviment popular, la solidaritat és una de les armes més precioses, perquè és la prefiguració de l´unitat".

Prefiguració de la unitat - de la necessària unitat del moviment popular de cara a futurs combats - ha estat, en efecte, el moviment solidari d´aquestes jornades de lluita.

LA CLASSE OBRERA I EL MOVIMENT POPULAR A L'OFENSIVA!

El moviment popular, amb el proletariat a la seva avantguarda, ha passat a l'ofensiva solidaritzant-se amb els setze revolucionaris bascs que compareixen davant del consell de guerra de Burgos.

A Euzkadi, la vaga general ha estat seguida per la població sencera: els treballadors han fet vagues i aturs, els comerç i els establiments públics han tancat les portes, les manifestacions revesteixen una extraordinària amplitud.

A tot l'àmbit de l'Estat espanyol, i molt especialment a Catalunya, la solidaritat amb els patriotes bascs i la repulsa contra un règim que reposa en l'opressió i la repressió sistemàtiques, dóna origen a un potent moviment de massa, amb aturs, assamblees, manifestacions i accions diverses. La classe obrera i el moviment popular de Catalunya, que tenen consciència que els seus problemes són els mateixos que els existents a Euzkadi, han respost massivament.

El règim franquista, davant l'onada de protestes populars, es troba en una situació d'inestabilitat, que les mesures repressives, com la declaració de l'estat d'excepció a Guipuscoa, no poden evitar. El consell de guerra de Burgos, que volíen que passés desapercebut, se'ls hi ha convertit en una bomba de retardament que pot fer-los un mal definitiu, i que no saben com deturar. El segrestrament del cònsul alemany a Sant Sebastià, a més de posar de manifest la decissió de l'ETA (tantes vegades "definitivamente desarticulada"!) de prosseguir i ampliar el seu combat, ha traslladat a les primeres planes de la premsa mundial l'escàndol policíac i jurídic de Burgos així com la crisi política del franquisme.

El règim s'afronta a la crisi més greu d'ençà de la guerra civil. Les vacil.lacions, les mostres de feblesa i contradicció en el si del franquisme són evidents. No ens han de fer caure, però, en triomfalismes infantils. Coneixem prou bé el grau de desenvolupament de les nostres forces, el camí que ens cal encara recòrrer. Sabem que el règim disposa encara d'una considerable capacitat de defensa i repressió. Però, objectivament, hem de constatar que el temps treballa activament, ràpidament, a favor nostre, a favor del moviment obrer i popular, i contra ells, contra el règim franquista i els interessos que tracta de defensar.

El moviment popular, exigint la fi de la repressió i les llibertats mínimes (d'associació, de reunió, d'expressió, etc.) guanya terreny dia a dia, i crea nous i greus problemes a un règim desgastat, corromput i immobilitzat.

L'equip polític dominant - l'Opus -, compromés a fons en escàndols polítics i financers, com la gigantesca estafa de Matesa, ha perdut en un grau considerable les possibilitats de convertir-se en la força política d'expressió dels interessos globals del capitalisme monopolista i financer espanyol. Nous sectors polítics de la burgesia van desenvolupant-se, pressionant a favor d'una tímida evolució democràtica, més adequada, segons ells, per a expressar els interessos del gran capital i fer front a la situació actual, caracteritzada per l'augment de consciència i lluita de la classe obrera i els sectors populars, indignats davant d'una situació política immobilista, repressiva i corrupta.

L'alternativa que s'ofereix així al bloc dominant és triar entre l'evolució i l'immobilisme, entre la "mixtificació "evolucionista" i "desarrollista" o el manteniment, sense perspectives, de la repressió i el feixisme. En realitat, un i altre camí han de semblar al capitalisme monopolista plens de perills i incògnites. El règim no pot evolucionar "democràticament" sense que d'immediat sorgeixin amb força impetuosa els gravíssims problemes socials i polítics que la repressió i la censura trec

ten avui desesperadament d'ocultar; sense que el moviment popular, amb el proletariat al seu davant, plantegi amb força més gran les seves justes exigències. I el camí de l'immobilisme "a la grega", del manteniment feixista de la repressió contra el poble, no pot fer més que exacerbar virulentament els xocs polítics i la lluita de classes, condemnant el capitalisme espanyol a l'involució i al retardament.

En aquesta situació, la lluita per les llibertats duta a terme pel proletariat i les altres classes i capes populars pren la seva real dimensió revolucionària. Faci el que faci el bloc dominant, sigui quina sigui la tria del capitalisme financer i monopolista ; el moviment populars en curs - que aquests dies pren una amplitud inusitada, i en d'altres moments es desenvolupa soterradament però sempre de forma sòlida i irreversible - s'anirà orientant vers un procés revolucionari i uns punts de ruptura. Partint de l'exigència de fí de la repressió i d'assoliment de les llibertats, la classe obrera i el moviment popular s'orientaran progressivament vers l'acompliment d'un procés revolucionari, vers la revolució de caràcter democràtico-popular que donarà solució als problemes irresolts i exacerbats a l'Estat espanyol com a conseqüència del caràcter mancat i ambigu que ha pres a la Península la revolució burgesa (problemes nacionalitaris, de llibertats polítiques i sindical, de reforma agrària, etc) i això a través de la presa del poder per un bloc de forces revolucionàries, encapçalat per la classe obrera, de l'implantació del socialisme.

INFORMACIONS

(Ressenyem a continuació, d'una manera molt resumida i encara incomplerta, les manifestacions i accions que han tingut lloc aquests dies en protesta pel consell de guerra de Burgos. En el moment de fer aquest avenç d'informació, les accions segueixen produint-se àmpliament).

Diumenge 22 de novembre - Pancartes als ponts de la Meridiana i carrer Guipuscoa. Repartiment de propaganda a dos cinemes de Sants i un de Badalona, ón s'organitzen mítings.

dimarts 24 - Manifestació a Horta-Carmelo. Es reparteix propaganda a mà al final del aut. 10.

dimecres 25 - La policia envaeix les fac. de Dret i Filosofia; manifestació estudiantil de Dret a Econòmiques, Arquitectura i Aparelladors; enfrontaments molt violents amb la policia; es talla el tràfic a la Diagonal; assamblees a Medicina i Enginyers, ón es tanquen les portes i el director, Ferraté, fa front a la policia. Treballadors de la construcció se solidaritzen amb els estudiants, cridant contra la policia. A les 19,40 h. manifestació de Via Augusta-Diagonal a Major de Gràcia, per Travessera, amb banderes rojes (unes 500 persones); es trenquen els vidres d'"Orbegozo". A les 13,30 h. manifestació davant la gasolinera de Sta. Eulalia.

dijous 26 - Assamblees estudiantils (Central, Arquitectura, Enginyers, etc.). A Econòmiques, "grisos" i "socials" entren a les aules, biblioteca i sales d'estudi, buscant alguns estudiants, que són apallissats pels passadissos; reacció immediata dels estudiants. Assamblea a Medicina, manifestació després, que puja fins Balmes-Diagonal; són trencats els vidres del Banc Atlàntic. A Filosofia, xoc entre estudiants i policia. Manifestació a migdia per Rambla i Via Laietana; a la Pl. Catalunya, un "jeep" és apedregat i els "grisos" disparen.

divendres 27 - Al matí, concentració a Urgell-Rda.Sant Antoni: es puja en manifestació per Urgell (pintades). Son trencats els vidres d'una agència del Banc de Bilbao. Xoc amb la policia a Consell de Cent-Casanoves. Marxa vers Pl. Universitat i vers el Clínic (hi ha crits de "han matat un estudiant!". Nova manifestació, Balmes amunt i nova trencada de vidres al Banc Atlàntic. A la nit, manifestació a Pedralbes.

dissabte 28 - Assamblees estudiantils (s'informa de la tancada d'uns cent advocats al col.legi d'advocats de Madrid). Manifestacions a Rambla Catalunya-Aragó i P. de Grà

cia-Gran Via, ón es col.loquen valles per tallar el tràfic.
diumenge 29 - Propaganda convocant a la manifestació de l'endemà, octavetes per tota la ciutat, pancarta en un teatre d'Horta.
dilluns 30 - Al matí, concentracions davant del Price i a l'Arc de Triomf. Manifestació a Lauria, de Consell de Cent a Mallorca, amb pintades i interrupció del tràfic. Manifestació al final del P. de Gràcia, davant l'ENHER, que puja per Major de Gràcia, ocupant el centre i impedint el tràfic, fins a Pl. Lesseps; tot el carrer resta pintat de "policies assassins" i "judicis ETA no". Continúa la manifestació vèrs Pl. Molina es coloquen valles tallant el tràfic a Guillem Tell, Alfons XIII i Balmes (són unes 600 persones); es continua per Via Augusta i es trenquen els vidres de l'Inst. D'Estudis Nordamericans. Finalment, la policia arriba, pujant per Aribau (algunes detencions). A les 20 h., manifestacions a les Pl. Catalunya (Es dificil calcular el nombre de manifestants: són molts milers). Hi ha dos cotxes-manguera de la policia, un a Catalunya, l'altre a Urquinaona; gran desplegament de "grisos" i"socials", agrupats en piquets de 8-10. A les 20,10, manifestació a Rivadeneira, al crit de "llibertat, llibertat!"; immediatament, davant del "Corte Inglés", i després de nou a Rivadeneira. Es forma una gran manifestació que baixa per Portal de l'Angel, i torna a pujar de nou, agafant després C. Santa Anna; es trenquen els vidres de Can Jorbà-Preciados; a la Pl. Villa de Madrid, concentració: es canta la "Internacional"; es continúa per Canuda fins Rambles Enfrontament amb uns "grisos" davant del Poliorama: un d'ells treu la pistola, però la ferma actitud dels manifestants, que li planten cara, evita que en faci ús. Són trencats els vidres del Sepú; es posen valles a les Rambles, a l'altura de Betlem; crits de "Franco asesino", "llibertat!", "judicis ETA no!", baixant per Rambles fins Escudellers. Uns centenars de manifestants gagafen el carrer Ferran; a l'altura de C. Avinyó és volcat un cotxe luxés (un "Buick") de matricula USA. Simultàniament, grups de manifestants, menys nombrosos, cridenx "llibertat" i "judicis ETA no" a Fontanella i Ronda-Urquinaona. Grups de manifestants recorren, Boqueria, Pl. del Pi, Condal, etc. Al final de les Rambles, un grup escàs de manifestants crida davant del govern militar, i un grup de "socials" que s'havia intriduit en el grup fa algunes detencions. Ja a les 22 h., una nova manifestació d'unes 500 persones a Muntaner-Còrcega.
dimarts, 1 de desembre - Manifestació d'obrers a Reus, que reparteixen octavetes a ma. Al vespre, un grup tracta de tancar-se a la Catedral de Tarragona (hi ha hagut també tancades a esglèsies d'Igualada i Mataró); el grup és expulsat i organitza una manifestació pels carrers de Tarragona.
dimecres 2 - A migdia, manifestacions a Lauria-C. de Cent (unes 400 persones) i a Major de Gràcia (unes 500). A les 20 h., manifestació al c. Girona. A les 21 h. grups de manifestants cridant per la Pl. de Catalunya i els seus voltants. Manifestació davant l'Escola Professional del Clot, amb llençada d'octavetes i xoc amb la policia; la manifestació arriba fins la Meridiana.
dijous 3 - A migdia, manifestació amb pintades a Sda. Família (3 o 4 detencions), a Lauria-Consell de Cent, Rbla. Catalunya-Diagonal, Passeig de Gràcia-Rosselló, Gran Via Cerdenya. A les 20 h. manifestació silenciosa d'unes 400 persones des de la Pl. de Letamendi fins l'esglèsia de Sant Josep Oriol, ón se celebra un acte religiós. A la sortida, incidents amb la policia. Al local dels "Amics de les N.U." comença una vaga de fam de 16 persones (metges, advocats, escriptors): Lidia Falcón, Marc Palmés, Juan Marsé, J.M. Carandell, Carlos Trías, J.L. Giménez Frontín, Rosa Regàs, Cristina Fernández, J.M. Teniente, Alfons Martinez, Antoni Panyella, Teresa Poblet, Encarnació Martínez, Adela Tomás, Joan Ugarte, Domingo Moratalla. A les 20 h. concentració a la Pl. de Catalunya (unes 3.000 persones) que organitzen diverses marxes pel Portal de l'Angel (trencada de vidres a Jorba-Preciados i Cortefiel), Rambles i carrers interiors; hi ha un curt míting a la Pl. del Pi, i un altre a Pl. Catedral, ón la policia arriba i dispara a l'aire. Marxa a C. Ferran-Pl. Sant Jaume. Simultàniament, hi ha manifestacions a diversos punts de la ciutat:Plaça Ibiça, Vivendes del Congrés, Pl. Sda. Familia, Córcega, Travessera de Gràcia, MenendezPèlayo, Bailén, Virrei Amat. Assamblea al C.I.I. Durant el dia, s'han fet aturs solidaris a "J,Mata, SA", "Soler Almirall", "Pirelli-Moltex", "Tornillería Hextor", "Unidad Hermética" de Sabadell, etc. Manifestació

ció d'unes 600 persones a Cornellà; enfrontament amb la guàrdia civil que dispara, sense ferir ningú. A Terrassa, aturs a diverses empreses i manifestació davant l'Ajuntament, vaga als Instituts d'Ensenyament mitjà i a l'Escola d'Enginyers. A Barcelona hi ha vaga també a l'Escola de Teologia i a l'Escola Professional del Clot.
(Al País Basc, aquest dia hi ha vaga general: paren uns 80.000 obrers a Guipúscoa, i una xifra del mateix ordre a Bilbao i regió; tanquen els bars, comerços, cinemes i serveis públics en general. Manifestacions a Sant Sebastià (uns 15.000 ,anifestants fan fugir a la policia), Bilbao, Hernani (ferits, hi ha rumors d'un mort), Tolosa, Renteria, Eibar (ferits i un mort, l'obrer Roberto Pérez Jáuregui) i a moltes altres poblacions d'Euzkadi.)
divendres 4 - Acte religiós a St. Josep Oriol, amb manifestació cap a Gran Via i Pl. Universitat, i després concentració a Lauria-Consell de Cent (són unes 1.500 persones). Aturs i assamblees a la Maquinista, Seat i altres fàbriques. Exploten dos artefactes: un davant d'INI-Enhèr, al cap damunt del P. de Gràcia, i l'altre davant l'agència de Major de Gràcia del Banc de Bilbao.
dissabte 5 - Manifestació llampec al carrer Tuset, ón es trenquen vidres d'establiments comercials i de cotxes. Manifestació d'uns centenars de persones a la Plaça del Centre.
diumenge 6 - A la matinada, la policia entra al local dels "amics de les N.U." i deten els setze vaguistes de la fam; dues dones han d'esser portadesxen ambulància al Clínic.

(El present avenç d'informació és incomplert. Hem omitit deliberadament informacions de les que no teníem constància directa. L'evaluació del nombre de manifestants ha estat feta sempre "tirant curt". Això no obstant, creiem que dóna fe de la gran amplitud del moviment de solidaritat a Catalunya).

PER L'ELIMINACIÓ DEFINITIVA DE LA DICTADURA! AVANCEM VERS ELS NOSTRES OBJECTIUS DE CLASSE: SOCIALISME I LLIBERTAT PER CATALUNYA, PER TOTS ELS POBLES PENINSULARS, PER TOTS ELS POBLES OPRIMITS!

QUE ES LA E.T.A ?

Una entrevista de la revista "Front" a un grup de militants de Euskadi ta Askatasuna

Euzkadi ta Azkatasuna, és a dir Euzkadi i Llibertat. La seva denominació oficial és Moviment socialista revolucionari basc d'alliberament nacional Pel que fa referència a la seva significació en el sentit del desenvolupament històric, l'ETA depassa la contradicció que ha durat anys en la lluita política al Pais Basc. En poques paraules, la contradicció apareixia entre un nacionalisme basc, progressista des del punt de vista nacional, però reaccionari en el seu aspecte social (que representaria el P.N.B., Partit nacionalista basc, d'ideologia burgesa) i un socialisme progressista en l'aspecte social però reaccionari en l'aspecte nacional (que representaria el P.S.O.E., Partit socialista obrer espanyol, fins a la guerra civil, i el P.C. després).

L'ETA, sense renonciar en absolut a la reivindicació nacional (al contrari, radicalitzant-la i col.locant-la sempre a l'avanguarda), lluita per l'eliminació de l'explotació capitalista. Perquè no pot haver-hi opressió nacional que no sigui al mateix temps una opressió social, una forma d'explotació.

En el cas del Pais Basc, en un moment donat del desenvolupament de les forces de producció, la classe dominant s'ha trobat en la necessitat, per a mantenir la seva situació de privilegi, d'exercir una opressió nacional. Durant el feudalisme, aquesta necessitat no es féu sentir ostensiblement. Els "furs" o llibertats basques eren respectades pel rei el qual prestava jurament i garantía l'independència nacional basca. Això explica que la primera manifestació històrica del nacionalisme basc fossin les guerres carlistes del segle XIX.

Front: Ens heu dit que l'ETA aparegué inicialment com a medi de depassar aquesta contradicció entre un nacionalisme socialment reaccionari i un socialisme nacionalment reaccionari. Podeu explicar-nos, en aquest sentit, com nasqué ETA i quina ha sigut la seva evolució ?

------: El 1952, un grup d'estudiants de Bilbao es planteja el problema en el pla estrictament teòric i cultural de les condicions de vida de la societat basca. Publiquen la revista Ekin. La primera etapa del treball a l'interior d'Ekin (formació i organització) fou seguida vers 1955 d'una reflexió sobre la necessitat o no d'entrar al PNB

Front: ... que és un partit burgès, segons el que ens acabeu de dir ...

------: Si. Malgrat tot, en aquella època era un mite per a nosaltres. Des de l'infància teníem l'impressió que el PNB, el govern autònom de l'exili ..., tot això era per a nosaltres l'equivalent del nacionalisme basc en general. Ens era tant més difícil concebre una acció nacionalista basca fóra del PNB quan aquest tenía un cert prestigi entre el poble. Des del començament, la nostra ambició féu fer una associació de totes les forces patriòtiques; i per a fer-ho, no vèiem altres formes d'actuar que la pressió des de l'interior del que per a nosaltres era el nacionalisme basc: el PNB ...

Tot això ens sembla avui el súmmum de l'ingenuitat. Cal reamrcar a propòsit d'això que el paper històric d'ETA com síntesi de la contradicció de que parlavem no fou ni admès ni comprès des dels primers moments. El nucli fundador d'ETA començà la seva activitat política per un reflexe d'honestedat enfront de l'inmobilisme i la traició de tants nacionalistes que es consolaven dels seus sofriments i de la desfeta dedicant-se als negocis. Es doncs lògic que inicialment no es plantegés el problema en termes de recerca d'una línia completament nova en el si del moviment nacionalista, sinó que el problema es plantegés com a recerca d'una via més honesta, més activa. L'unió amb el PNB, que ens integrà per raons d'edat en la seva organització juvenil, Eusko Gaztedi, durà menys d'un any. Un dels nostres militants féu expulsat el 1958 acusat de comunista i els seus antics camarades d'Ekin se solidaritzaren amb ell, constituint-se en grup autònom amb el nom actual d'ETA.

L'ideologia, el programa, no eren gaire diferents dels programes tradicionals. Només l'aconfessionalisme d'ETA enfront de l'integrisme del PNB era un aportament progressista. I la pràctica també: no disposàvem de l'instrument teòric, de la ciència de la societat, però teníem la praxis, i féu la pràctica la que ens ensenyà els nostres propis límits; és així com arribàrem a la teoría.

Sí, és fonamental, això, i cal considerar-ho. No és per atzar que els països i els moviments revolucionaris que són a l'avantguarda de la lluita són paisos i moviments pels quals el factor nacional és un element primordial de lluita: Palestina, Cuba, Vietnam ...

Es cert que a Europa, els esquemes vàlids pel tercer món no poden aplicar-se, al menys al peù de la lletra, perquè les condicions objectives no són les mateixes. Però a certes zones d'Europa, hom retroba certes condicions objectives determinants pels moviments que són a l'avantguarda de la lluita contra l'imperialisme. A Euzkadi, per exemple, hom troba una contradicció de tipus nacional. Contra l'oligarquia dominant, es tractarà doncs de fer més agudes totes aquestes contradiccions. L'exercici pel poble basc del dret d'autodeterminació tal com l'entenia Lenin, és a dir "comprès el dret a l'autodeterminació" seria perfectament inassimilable per la gran burgesia espanyola encara que sigui d'origen basc, o pels seus associats, els inversoss nordamericans. Per exemple, la separació d'Euzkadi significaria per l'oligarquia instal.lada al pais basc: - una limitació geogràfica pel l'ús de la mà d'obra barata vinguda d'Andalusia o de León, etc., utilitzada a Euzkadi; - l'impossibilitat d'usar aquesta mà d'obra barata com un frè a les reivindicacions del proletariat explotat a Euzkadi (autòcton o assimilat); - la disminució del seu medi geogràfic d'explotació que és justament una de les zones de majors beneficis; - la pèrdua de la seguretat d'un extens mercat (Espanya) per productes no competitius a escala europea; - la fí de les facilitats que han permès a la gran burgesia industrial mantenir-se durant segles amb un fort porcentatge de beneficis pràcticament sense reinversions; - i finalment, la fi del xantage tàcit utilitzat per aquesta oligarquia davant el poder central agitan la menaça separatista per obtenir avantatges de tots tipus a Madrid.

Si és indispensable fer més agudes aquestes contradiccions, també és obligació nostra fer més aguda la contradicció nacional fins que esdevingui inadmissible pel poder.

Front: Aquesta visió que teniu de l'objectiu de la vostra lluita té una il.lustració en una estratègia concreta de les forces ?

------: L'anàlisi de les condicions específiques en les que l'opressió es manifesta en el nostre pais ens porta a la necessitat de crear un Front nacional basc que agrupi totes les forces anti-oligàrquiques sota la direcció de la classe obrera. Es possible que en d'altres zones de l'actual Estat espanyol, a causa de la manca de la cohesió que significa el factor consciència nacional, no sigui factible la creació d'un F.N. en el que determinades capes de la burgesia hi siguin integrades. Però a Euzkadi, la disposició de les forces més favorable en el sentit popular ens sembla ésser la d'un F.N. basc. D'aquesta manera, aportem a la lluita per la destrucció del franquisme un contingut positivament basc.

Com dèiem, l'enemic és comú; això significa que en un moment donat de la lluita caldrà arribar a un mínim de cohesió i de coordinació; és la raó per la qual la nostra manera de considerar l'afrontament com una lluita d'alliberament nacional no ha d'ésser interpretada com un acte de tancament enfront d'una certa coordinació a nivell peninsular. Una especie de confederació de fronts nacionals, en la qual nosaltres aportaríem el nostre F.N.B. amb l'autonomía estratègica d'Euzkadi, de forma que pel nostre país, formar-ne part signifiqués donar a la lluita comú antifeixista un contingut d'alliberament nacional.

Front: Ens parleu d'un Front nacional, però en la vostra propaganda parleu sovint d'una estratègia de quatre fronts. Quins són, i com s'insereixen en el Front nacional basc ?

------: Són: el front militar, el front obrer (o socio-econòmic), el front polític i el front cultural.

Cal subratllar que aquests fronts no són una construcció teòrica que hem tractat posteriorment de fer quadrar amb la realitat. Al contrari, funcionaven ja com a tals des de fèia molt temps quan ven racionalitzar-los així teòricament. El Front militar és el front cridat a constituir-se en exèrcit popular revolucionari. Comprenem perfectament que pugui semblar estrany als ulls de molts que a Europa una organització política parli de crear un exèrcit. Sabem que això és molt difícil, que podrien passar vint o trenta anys abans que això sigui possible. Però la revolució és també una obra molt difícil i a llarg terme, i que, almenys a Euzkadi, no pot ésser considera més que per aquest camí. Un exèrcit popular no es constitueix en uns mesos; demana anys de lluita; i només un exèrcit pot vèncer a un altre exèrcit.

Dins l'Estat espanyol, molta gent oblida que estem en una situació de poder feixista. Molts grups de l'esquerra espanyola es dediquen a una crítica ideològica contra el neocapitalisme, contra la falsa democràcia burgesa ... Però quina democràcia burgesa ? A Espanya, no hi ha democràcia burgesa, hi ha el feixisme. Com pot pretendre's infligir una derrota al feixisme sense infligir-la a l'exèrcit sortit de la victòria sobre el poble, en el curs de la guerra civil, és a dir a un exèrcit feixista ? Com pot creure's en que la situació "caigui" per si sola ? Quan s'ha vist que algú renunciés per pròpia voluntat als seus privilegis ? Han bastat algunes cosetes, a penes un gest de rebelió, perquè tota la dreta reprengués el seu veritable rostre d'extrema dreta feixista. Els tribunals militars, la llei de "bandidaje y terrorismo", les penes de mort ... què són sinó el vell feixisme de l'Espanya dels anys 40, quan per exemple parlar basc constituia un delicte penal ?

La nostra acció militar, malgrat els crits d'alarma i d'enervament dels periodistes feixistes i de les policies, ha estat fins ara molt modesta, limitada fonamentalment a un nivell de propaganda. Naturalment, entre fer unes pintades a la paret o col.locar una bandera basca en uns cables d'alta tensió -que era el"límit" del nostre activisme ara fa uns anys- i executar al torturador Manzanas, s'ha desenvolupat tot un procés (en el curs del qual hem vetllat de no distanciar-nos massa del poble, no pujar les escales de quatre en quatre).

El front polític és el front habilitat i encarregat de donar contingut polític a la lluitar militar o d'altres tipus. Les accions militars s'escolleixen segons un criteri polític i no militar. Fins ara, les nostres accions eren (i són) pensades de forma que desencadenessin un procés d'acció-repressió, una espiral en la que l'acció de l'avantguarda i la repressió de la policia contra el poble (i no precisament contra el nucli revolucionari, sinó més aviat contra el poble en el seu conjunt, com en totes les repressions de tipus feixista), de forma doncs que aquesta espiral acció--repressió-acció ... desenmascarés la naturalesa del feixisme que ens oprimeix i radicalitzés les respostes del poble i la seva posició enfront del poder establert. Actualment, l'objectiu polític és la creació d'un F.N.B. que concebim, no com la resultant del pacte entre les direccions de les diferents organitzacions, sinó com la resultant d'una autèntica pressió vinguda de la base. Es per això que no ens hem acontentat de posar les condicions mínimes d'integració al F.N.B., sinó que la nostra acció militar, cultural, d'organització, etc. està avui orientada en el sentit de la creació de comitès de base en els pobles i les fàbriques.

El front obrer: en tant que socialistes, pensem que un Front nacional que no estés dirigit per la classe obrera estaria condemnat a desembocar en qualsevol cosa excepte la revolució. Es per això que paralel.lament a la constitució d'un Front nacional lluitem per la constitució d'un autèntic Front obrer que asseguri al proletariat el seu paper dirigent. Cal confessar que fins un passat recent la nostra activitat era una activitat d'avantguarda però estava desconectada de la consciència i de la sensibilitat de la massa obrera.

Es en aquest sentit que concebim el front obrer aconseguint fer realment de la classe obrera l'avantguarda revolucionària. Aquest procés està en marxa. L'objectivitat de la classe obrera ha fet comprendre als treballadors qui són els qui solsament parlen i qui són els qui, a més, actúen, els qui prenen el risc de practicar les seves teories. Una vegada trencat el mite segons el qual l'única forma de lluita contra el franquisme és a base de "paper", els judicis militars, la persecució implacable per part de la policia contra tot alló que pugui tenir relacions amb l'ETA, ha fet que les masses obreres que abans ens ignoraven constitueixin avui la major part de les nostres forces.

Es aquest nucli d'avantguarda que ha sortit de l'interior de les masses -- el qui participa a l'activitat reivindicativa quotidiana - el que anomenem Front obrer.

El Front cultural: és el colonialisme que ha creat el patriotisme del colonitzat basc i és el "complexe de Neron" que tracta de donar un punt de partida d'universalisme a l'activitat del poble basc. El colonialista parla d'universalisme en espanyol i repimeix en "universalista" tota activitat que fa d'un home abstracte un home basc.

"L'espanyol, llengua de l'imperi" és el gran epitafi universalista de les escoles. El mètode consisteix simplement en la repressió contra tot individu que parla basc. El resultat és l'odi contra tot el pertanyent a la tradició basca, instrument inapte per l'"universalisme". La premsa i tots els mitjans d'informació audio-visuals no fan més que augmentar aquesta contradicció colonialista.

Una anàlisi correcta d'aquestes contradiccions ens ha portat a concluir que "l'anella més febla" de la cadena capitalista que oprimeix Euzkadi és justament aquesta resolució, aquesta determinació d'universalisme.

Es per aquí que la cadena es trencarà, perquè el Front polític pot fer-hi actuar el Front cultural i el Front obrer a l'unison, recolzats pel Front militar. Efectivament: aquest partit prés d'universalisme formarà el teixit de la contradicció major. La iuxtaposició d'aquesta determinació ens permet formular així la contradicció determinant: - no hi ha cultura universal en tant que no és destruida l'opressió universal; - la cultura és la creació de l'hmoe per l'home; - la cultura basca és la praxis que es desprèn de l'opressió de l'home per l'home al Pais Basc.

EL CONSELL DE GUERRA S'HA ACABAT, PERO LA LLUITA CONTRA LA RERESIO, ES A DIR, CONTRA LA "LLEI I L'ORDRE" CONTINUA.